разбуждах птичкитѣ съпливи
кат са расхождах край тебе под гори
по теб роса кат бисер са лъщеше
и славей тамъ ще ко облизу да пѣй
пригласеше му кат' и му шумолеше
в' горитѣ вѣтрец като вѣй
тогава често та наглеждах
в' зори прѣз цвѣчний мѣсец май
под теб до вадичка посѣдвах
и гледах как с' струи играй.
и тихий вѣтрец клончета зелени
на долу излека понизваше
като че се покланяха (прѣд) на мени
със сѣки лист ма здрависваше
излѣзе май и нѣжний славей млъкна
но пак ти бѣше драга либава
моминството с' него и да фръкна
ти мязаше на булка гиздава.
облѣчена бѣ ти като царица
в' лисната, кичеста зеленина
гордѣше са като в багряница
със слава, гиздости и хубавина
в' зори и да не идѣх както първен
от пек под твойта сѣнка пак честѣх
и сѣкой пят в' размисъли замѣрвен
до двата, трите вечер пак седѣх
измина юний, сящо тъй и юлий
и към свършенето на августа
долнякът взе листата ти да брули
и чи начна да губиш хубост та
въ краѣх до теб край бистрата водица
и видѣх в' нея жълт блѣдав листец
кат' че видѣх прѣминала дѣвица
да скуби косъм бѣл от кядарец.
Замислих са, и тяжнота погледнах
заминах сиала на връщане
на силих са и пак под теб посѣднах
+ да спомня прѣдничѣ твои дене
обсипа ма съ листове блѣдави
това ти бѣше нѣжния привѣт
аз станах и не рѣка ми съсъ здрави

1852.